

THREE BLADES. ONE GILLETTE.

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

TREI LAME. UN SINGUR GILLETTE.

THE FAMILY · 04

Tot ce posedăm cu adevărat — fără zgomot, fără să ne dăm seama — merge oricum înainte.

Ca timpul.

Nu întreabă. Nu avertizează.

Sosește.

Are un nume: Destinul.

Un om a hotărât odată că va rămâne în amintire.

Nu local. Nu temporar.

Pentru omenire.

Avea o singură șansă.

Într-o după-amiază, în America, a ridicat de pe jos o lamă aruncată.

Altcineva inventase capacul pentru sticle.

El a văzut altceva.

N-a îmbunătățit un produs.

A rescris un gest.

Bărbieritul a devenit un sistem.

Lama a devenit de unică folosință.

Numele a devenit permanent.

Când oamenii cumpărau produsul,

îi rosteau numele.

King Camp Gillette.

Francmason.

Autorul cărții The Human Drift, 1894.

Tatăl meu.

Fiu al unui miner și al unei mame de viță nobilă.

Crescut cu grijă. Clădit fără limite.

La 12 ani, bărbații în toată firea se temeau de el.

Nu pentru că era violent —

ci pentru că nu ezita.

Într-o seară, în drum spre cinema,

a fost atacat de un grup de băieți mai mari decât el.

Singur.

Fără scăpare.

A găsit pe jos o lamă de ras.

A ridicat-o.

L-a însemnat pe unul dintre ei pe față.

Au fugit.

Momentul acela nu l-a mai părăsit.

Paisprezece ani mai târziu:

120 de candidați.

Un singur post.

A ieșit al treilea.

Primii doi au negociat.

El nu.

A intrat la Gillette Italia.

Și a rămas 40 de ani.

După pensionare, nimic nu s-a schimbat.

Oamenii încă îl opreau pe stradă.

Încă îl recunoșteau.

Nu după nume.

După ceea ce reprezenta.

Frega.

Omul de la Gillette.

Lama.

În fiecare luni pleca devreme.

În fiecare vineri se întorcea.

Nu se plângea niciodată.

Nu explica niciodată.

Era tatăl meu.

Într-o zi i-a spus cuiva că sunt singurul fiu care seamănă cu adevărat cu el.

Am aflat ani mai târziu.

Așa era el.

Fără declarații.

Doar direcție.

Aveam 19 ani.

Serviciul militar.

Examenul la poliție, promovat.

S-a întâlnit cu mine la Napoli, în mai 1985.

Nu era o întâlnire între tată și fiu.

Nu era despre muncă.

Era altceva.

Mi-a pus o singură întrebare:

„Ce ai de gând să faci cu viața ta?”

Nicio presiune.

Niciun sfat.

Doar atât.

Mi-am luat șapte zile.

Apoi am intrat într-un consorțiu legat de Gillette.

Pe cel mai mic post posibil.

Începi de jos

dacă vrei să vezi vârful.
Optsprezece ani.
Am ajuns acolo.
Apoi ceva s-a terminat.
Nu banii.
Nu postul.
Interesul.
Așa că am plecat.
M-a revăzut, între patru ochi.
Deja pensionar.
N-a încercat să mă oprească.
A spus că înțelege.
Știuse mereu că avea să se întâmple.
Pentru că eram ca el:
imprevizibil.
Mereu în mișcare spre ceva mai bun.
30 noiembrie 2003.
Am părăsit-o pe mama mea, Gillette.
Dar n-am pierdut ADN-ul.
Trei povești.
Trei momente.

Aceasta este a patra.

Francmasoneria, din 1993.

Pitagora.

Disciplină ezoterică.

Iei piatra brută

și o transformi în ceva care poate duce greutate.

Mintea ascute

ce hrănește inima.

Am devenit manager internațional.

Am călătorit prin toată lumea.

Încă optsprezece ani.

Apoi într-o zi

am început să scriu.

Nu o carte.

Nu două.

Nu zece.

Nu cincizeci.

Nu o sută.

Peste 1.600.

Am încetat să mai număr.

Vreau să fiu recunoscut.

Dar nu vând cărți.

Dau acces.

Sistemul nu știe unde să mă pună.

Un autor independent care dă totul gratuit

nu e o categorie.

E o problemă.

Nu atac sistemul.

Fac ceva mai rău.

Îi scot valoarea.

Mă citesc.

Dar nu mă pot gestiona.

Nu-mi pot pune un preț.

Nu mă pot încadra.

Nu pot fi controlat.

N-am preț.

Pentru că nu vând nimic.

Destinul nu e niciodată așteptat.

Ca mine.

Dar există.

Și eu încă merg spre el.

Nando